Lieta Nr.142060510
1-0084-12/14

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 24.maijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Hāzenfuse

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes pārstāvim *I.D.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.K.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja 2010.gada 6.maija lēmuma Nr.164 (protokols Nr.PD 141990) atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 3.aprīlī *A.K.* noformēts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PD 141990 (turpmāk – protokols) par to, ka viņš 2010.gada 3.aprīlī pulksten 19.35 vadīja transportlīdzekli *AUDI A8*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – automašīna) Rīgas rajonā pa autoceļu A10 (18.km) virzienā no Jūrmalas uz Rīgu ar ātrumu 120 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h. Braukšanas ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas kontrolierīci *GENESIS II SELECT* Nr.21727, kuras maksimālā pieļaujamā kļūda mērījumos ir ± 4%.

Ar Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja (turpmāk – VP GKPP SUB vai atbildētāja) policijas speciālās nodaļas 2.vada jaunākā inspektora (turpmāk – jaunākais inspektors) 2010.gada 3.aprīļa lēmumu *A.K.* (turpmāk – pieteicējs) par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 148.^{8} panta piektās daļas pārkāpumu piemērots naudas sods Ls 20 apmērā.

Ar VP GKPP SUB 2010.gada 6.maija lēmumu Nr.164 (turpmāk – Lēmums) atstāts negrozīts jaunākā inspektora 2010.gada 3.aprīļa lēmums.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[1.1] Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 115.1.punktā noteikts, ka ārpus apdzīvotām vietām motocikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 t, un autobusiem braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 90 km/h.

Kā izriet no jaunākā inspektora dienesta ziņojuma, pieteicēja automašīnai ātrums tika fiksēts vairākkārtīgi un tas bija nemainīgs – 120km/h. Protokolā norādīts, ka minimālais braukšanas ātrums (- 4 km/h) ir 116 km/h.

[1.2] Lēmumā konstatēts, ka, pamatojoties uz jaunākā inspektora paskaidrojumu par pārkāpuma fiksēšanas apstākļiem un braukšanas ātruma mērīšanas kontrolierīces *GENESIS II SELECT* Nr.21727 (turpmāk – radars) tehniskajiem parametriem, nav pamata apšaubīt transportlīdzekļa *AUDI A8*, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, fiksēto braukšanas ātrumu, kā arī jaunākā inspektora profesionalitāti tā noteikšanā.

Tāpat Lēmumā norādīts, ka materiāla izskatīšanas gaitā nav konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieks tieši vai netieši, kaut kādu personīgu motīvu vadīts, būtu personīgi ieinteresēts noformēt administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam. Netika konstatēti nekādi apstākļi, kas liktu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti.

[2] 2010.gada 7.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *A.K.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Pieteikumā norādīts, ka jaunākā inspektora sniegtā informācija, ka pieteicējam tika piedāvāts apskatīties fiksēto ātrumu, ir nepatiesa. Pieteicējs lūdzis parādīt radara mērījumus, bet jaunākais inspektors atteicies pieteicējam tos rādīt un bez jebkādiem paskaidrojumiem noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu. Šo faktu pierāda arī pieteikuma pielikumā pievienotais *Ž.H.*, kura 2010.gada 3.aprīlī atradās kopā ar pieteicēju automašīnā, apliecinājums.

Pieteicējs norāda, ka jaunākais inspektors nav izvērtējis, ka pieteicējs nevienu citu satiksmes dalībnieku nav apdraudējis un satiksmes intensitāte nebija liela, kā arī pieteicējs no 2008.gada 8.jūnija nav izdarījis nevienu ceļu satiksmes pārkāpumu. Pieteicējs uzskata, ka šajā gadījumā Lēmumā norādītais ātrums nav tik liels, lai piemērotu naudas sodu.

[3] 2010.gada 6.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētājas paskaidrojums, kurā atbildētāja pieteikumā izteikto prasījumu neatzīst un paskaidrojumā balstās uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[4] Pieteicējs uz tiesas sēdi nav ieradies. Pārbaudot lietas materiālus, tiesa konstatē, ka pieteicējam par tiesas sēdes vietu un laiku paziņots pienācīgā kārtā. Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 214.panta pirmo daļu, tiesa atzīst par iespējamu pieteikumu izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

[5] Atbildētājas pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina un uzturēja Lēmumā un paskaidrojumā minētos argumentus.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus un tiesas sēdē atbildētāja pārstāvja izvirzīto argumentu pamatotību, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] CSN 4.punktā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Saskaņā ar CSN 115.1.punktu ārpus apdzīvotām vietām motocikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 t, un autobusiem braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 90 km/h.

LAPK *(šeit un turpmāk tiesību normas redakcijā pārkāpuma izdarīšanas brīdī)* 148.[8] panta piektā daļas noteica, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar (..) vieglajiem automobiļiem, transportlīdzekļa vadītājam izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu 20 latu apmērā.

Tātad, lai transportlīdzekļa vadītāju sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK 149.[8] panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, ir jākonstatē, ka viņš pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu no 21 līdz 30 km/h.

[8] Lietā nav strīda, ka pieteicējs 2010.gada 3.aprīlī pulksten 19.35 vadīja automašīnu Rīgas rajonā pa autoceļu A10 (18.km) virzienā no Jūrmalas uz Rīgu, kur atļautais braukšanas ātrums ir 90 km/h.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs šajā laikā un vietā pārsniedza atļauto ātrumu par 26 km/h, kādi pierādījumi to apstiprina.

[9] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus

fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Konkrētajā lietā par pierādījumiem var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols *(lietas 18.lapa),* pieteicēja apstrīdēšanas iesniegums *(lietas 16.lapa),* inspektora ziņojums *(lietas 19.lapa),* radara mērījumi.

[10] No lietas materiāliem izriet, ka automašīnas braukšanas ātrums tika fiksēts ar radaru *GENESIS II SELECT* Nr.21727, kas paredzēts autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei. Kā izriet no Lēmuma, radars atbilst prasībām, kas noteiktas likumā „Par mērījumu vienotību" un Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu atkārtoto verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm". Lēmumā arī ir norādīta un atrēķināta radara iespējamā kļūda, kas tika ņemta vērā pie ātruma fiksēšanas, līdz ar to tiesai nav pamata apšaubīt radarā fiksēto mērījumu precizitāti.

[11] Pieteicēja izdarītais administratīvais pārkāpums ir atspoguļots administratīvā pārkāpuma protokolā, kur norādīts, ka 2010.gada 3.aprīlī pulksten 19.35 pieteicējs vadīja automašīnu Rīgas rajonā pa autoceļu A10 (18.km) virzienā no Jūrmalas uz Rīgu ar ātrumu 120 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h. Braukšanas ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas kontrolierīci *GENESIS II SELECT* Nr.21727, kuras maksimālā pieļaujamā kļūda mērījumos ir ± 4%.

LAPK 248.panta ceturtajā daļā noteikts, ka personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir tiesības iesniegt protokolam pievienojamus paskaidrojumus un piezīmes par protokola saturu (..). Kā redzams, notikuma vietā paskaidrojumu par protokola saturu neiesniedza, piezīmes neizteica, protokolu parakstīja. Minētais fakts tiesas ieskatā nepārprotami liecina, ka pieteicējs izdarītā pārkāpuma faktam ir piekritis, kā arī nav iebildis pret radara uzrādītā ātruma pareizību. Līdz ar to tas, ka vēlāk pieteicējs noliedz pārkāpuma izdarīšanas faktu, un norāda, ka viņam netika uzrādīti radara mērījumi, tiesas ieskatā liecina par pieteicēja vēlmi izvairīties no administratīvās atbildības.

[12] No jaunākā inspektora *A.S.* ziņojuma *(lietas 19.lapa)* izriet, ka viņš pildījis dienesta pienākumus kopā ar jaunāko inspektoru *V.J.* Tātad secināms, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu ir fiksējuši divi policijas inspektori. No ziņojuma arī izriet, ka ātrums pieteicēja vadītajai automašīnai tika mērīts vairākkārt, un bijis nemainīgs – 120 km/h. Tāpat ziņojumā norādīts, ka automašīnas vadītājs atteicies skatīties braukšanas ātruma mērījumus, protokolu parakstījis un aizbraucis.

Tiesai nav pamata apšaubīt policijas inspektoru profesionalitāti un spēju fiksēt automašīnu braukšanas ātrumu. Tiesa nesaskata saprātīgu pamatojumu tam, kāpēc policijas inspektoriem būtu nepatiesi jāatspoguļo faktiskā situācija. Arī Lēmumā norādīts, ka nav tikuši konstatēti apstākļi, kāpēc policijas darbinieki būtu tieši vai netieši ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam. Tā kā arī pieteicējs uz šādiem apstākļiem norādījis netika, tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieku sniegto lietas apstākļu izklāstu.

Līdz ar to ar administratīvā pārkāpuma protokolu, radara mērījumu un jaunākā inspektora ziņojumu ir pierādīts, ka pieteicējs 2010.gada 3.aprīlī pulksten 19.35, vadot automašīnu Rīgas rajonā pa autoceļu A10 (18.km) virzienā no Jūrmalas uz Rīgu, pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu par 26 km/h, tādējādi neievērojot CSN 115.1.apakšpunkta prasības un izdarot pārkāpumu, par kuru administratīvā atbildība paredzēta LAPK 148.^{8} panta piektajā daļā.

[13] LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

LAPK 148.^{8} panta piektās daļas sankcija paredz par konstatēto pārkāpumu piemērot brīdinājumu vai uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam divdesmit latu apmērā. Pieteicējam piemērots naudas sods Ls 20 apmērā. Lai gan pieteicējs uzskata, ka viņam kā alternatīvs soda mērs būtu piemērojams brīdinājums, tiesa no lietai pievienotās Ceļu policijas

reģistra izdrukas konstatē, ka gada laikā pieteicējs vēl vienu reizi saukts pie administratīvās atbildības par pārkāpumu ceļu satiksmē *(lietas 27.lapa)*. Saskaņā ar LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums ir administratīvo atbildību pastiprinošs apstāklis, līdz ar to *A.K.* piemērotais sods ir pamatots un atbilst izdarītā pārkāpuma smagumam.

[14] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 289. – 291.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

1. ***noraidīt*** *A.K.* pieteikumu.

2. ***Atstāt negrozītu*** Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja 2010.gada 6.maija lēmumu Nr.164.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese L.Hāzenfuse